

едни жестоки вѣтрове. Къдѣ бѣгате, о вы злочести-
ви смъртни! На коѣ и да е странѣ ако потрѣсите
прибѣжище не можете избѣгна смърть-тѣ, коя-то вы
устраива! Новы пропасти ся отварятъ подѣ стѣн-
кы-ты вы; новы вѣтрушки отѣ пламѣкъ, отѣ камѣ-
нѣ, отѣ прахъ и дымъ хвърчатъ камъ васъ отѣ върха
на горѣ-тѣ и распенено-то море, зачервява ся отѣ
блѣсака на стрѣлы-ты, надминува брѣгове-ты си
и тича отгорѣ вы, зада вы погълне! Нѣ пакъ тыя
страшны явленія ся укротяватъ: огневе-ты отслаб-
вать; море-то полвинаутаено дръпва си шумешкомъ
врѣлы-ты вълмы; земля-та заябва, мълва-та прѣстава
и день-тѣ ся показва. Какво скърбно и ужасно из-
ображеніе прѣдставлява упустошена-та поляна! Тя
нѣма друго освѣтъ едни купове отѣ пепель, голѣмы
стрѣмнины безрядно натрупаны, пороеве отѣ распа-
лены пропасти [ямы], дървѣ, кои още горѣтъ; жѣ-
лоствы останки на нѣкои злочесты, кои-то сѣ поги-
нали между тыя злополучія. Едно облачно небе дава
върху тыя ужасны твари едни жълтикавѣ и черпи-
кавѣ свѣтлинѣ, една опасна тишина владѣе по въз-
духа; отѣ далечъ нѣкои мълвы извѣстяватъ новы зло-
получія; и море то ся отговаря чрѣзъ тѣшкы-ты си
хученія на ужаснѣ-тѣ мълвѣ, коя-то ся зачува отѣ
подземны-ты пещеры. Человѣци-ти поклонени на зе-
мѣ-тѣ уплашени, притѣснени въ само-то разстояніе,
дѣто пламѣци-ти не сѣ достигли, сѣ издигнаты рѣ-
цѣ камъ небе-то, кое-то само може да имъ помогне;
молятъ ся тогава, и отѣ все сѣрдце правятъ моли-
твы, на оногова, кой-то заповѣда на море-то и на
земѣ-тѣ. Молбы-ты имъ сѣ късы, нѣ умильны, повта-
рять ги многожды, и всегда сѣ еднѣ звукъ по-вра-